

VISOR -1-

Ack högsta himmel och du fallande jord
Alundavisan
Beväringsvisa från Jössehärad
Beväringsvisa från Vestmanland
Båtsman Blomberg
Den motsträfviga brudgummen
Det hände sig allt sent om en kväll.
Det var en lördagsafton
Det var en söndagsmorgon jag klädde uppå mej
Drängen som spela på klavér
Du blånande himmel och du brusande flod
Du Lillkyrka socken
E visa vill jag sjonga
Flicka i lunden kom hvila nu dej
God dag du svenska flicka
Herr Peder
I Amerikat
I lunden gröna
I min ungdom
I ongdomens blomma
I Småland där ä dä så gutt gutt gutt
I sorgen jag sitter
Ja ä e liten lelja
Jag gick mej ut en sommardag
Jag såg åt öster jag såg åt väster
Jag älskat har en flicka.
Jungfru Considonia
Jungfrun i det gröna
Kall-femtena
Kvarnarpojckarna
Käringasämja
Med våta ögon ser jag
Mi hustru
Nu lider det till tiden
Nu står jag på min resa
Nör döfvebonecken s'ulle sälja röjen
O du stolte ungsjöman
Prästens sogga
Rosendal
Si godafton och godkväll
Sju år de var förgångna
Skansvisan
Tockna manecker söm de kallar talminetrar å bärinetrar

VISOR -2-

Vak öpp
Våter och vuern

BERÄTTELSE

Den ärlige och lydige betjanten
Elektris
Han som höll kongen mä potater
Hur usselt de har´et i Malmbäck
När Basebäckarne skulle plantera sill
När Stina-Lisa hade tandvärk
Ringningen

Alunda visan

The Alunda song

Gossen min bor i Alunda by,
Alo Alunda, Alunda lej!
Ögon har han blå som himlens klara sky,
Alundalunda Alo.

Går med sin lie lätt som en vind,
Alo Alunda, Alunda lej!
Litet bränd av sol'n med frisk och röd om kind,
Alundalunda Alo.

Går han i dansen sedig och blyg,
Alo Alunda, Alunda lej!
Ser han på en flicka, sker det just i smyg,
Alundalunda Alo.

Pingstdag om kvällen kom han till mig,
Alo Alunda, Alunda lej!
"Flicka lilla, hör vad jag vill säga dig!"
Alundalunda Alo.

"Flicka, min flicka, älskar du mig?"
"Åh nej — Alunda, Alunda lej!"
"Du får nog en annan, tag din korg och tig."
Alundalunda Alo.

Kom så till mig en midsommarkväll,
Alo Alunda, Alunda lej!
Gick med mig i dansen lättlig och snäll,
Alundalunda Alo.

Flickor, bara tyst, men tillstå jag vill,
Alo Alunda, Alunda lej!
Hur det var, en kyss det krångla han sig till,
Alundalunda Alo.

"Flicka", han sade, "skall jag dö av sorg",
"Åh nej — Alunda, Alunda lej!"
Här har du min hand, jag tar igen min korg,"
Alundalunda Alo.

Text: A. A. Afzelius

The Alunda song

My boy he lives in Alunda town,
Alo Alunda, Alunda lej!
He has eyes as blue as the clear sky in heaven,
Alundalunda Alo.

He goes with his scythe as light as the wind,
Alo Alunda, Alunda lej!
A little sunburned with fresh and rosy cheeks,
Alundalunda Alo.

He goes to the dance so meek and mild,
Alo Alunda, Alunda lej!
He looks at a girl but just on the sly,
Alundalunda Alo.

Whitsun eve he came to me,
Alo Alunda, Alunda lej!
"Listen my dear, I've something to say."
Alundalunda Alo.

"Lassie, my lassie, do you love me?"
"Oh no — Alunda, Alunda lej!"
"You'll find another, take your basket and say no more."
Alundalunda Alo.

He came to me on midsummer's eve,
Alo Alunda, Alunda lej!
He danced with me so nicely then,
Alundalunda Alo.

The girls aren't talking, but I will confess,
Alo Alunda, Alunda lej!
How he managed to get himself a kiss,
Alundalunda Alo.

"Lassie", he said, "shall I die of grief?"
"Oh no — Alunda, Alunda lej!"
Here is my hand, I'll take my basket back."
Alundalunda Alo.

Arvid August Afzelius
Literal translation

Beväringsvisa

Recruit's song

Å Jössehärs beväringa i krigarens gestalt.
För se mod då finns i bröstet å hjärte överallt.
Den andre uti juni marschera vi åsta'
Te Trossnäshea så listeli' å gla'.

Å sablarna di blänkte under himmelen den blå,
Gevädersbaljonettarna di gjorde likaså;
Ja, hurra för di pojkar, som på Trossnäshea gå,
Äxeschisen di snart sej lära få.

Å konung Carl den tolfte i sitt attende år
Kundera svenska hären uti Taffland där han låg.
Där åtta stocken svenskar slog åtti tusen man,
Å ryske kejsarn va' ma' te stor skam.

Å mins ni Gustaf Vasa, å tänk en töcken kär,
Han lär ha vart den värste, som 'ha' slogs i någa här.
När fienden feck sekte på'n, i hennes hjärte glack,
Men han fyllefna ma kuler, s'att ho' sprack.

A tänk pä Gustaf Adolf, å kom ihåg hans öl;
Trehundrasjuttiåtta den psalmen själv han gjort,
Förfäras ej i pojkar, fast fienden är stor,
Vi ska slåss emot lag och rellejon.

Ja, hurra nu I pojkar för kafftin Nackuler,
För medt i värsta striden, dit skall han föra er,
Att slåss för Jösshårsjäntera, di ljuffeliga små,
Å för frua kaffetenska också.

Jödde i Göljaryd

Alternate title: Jössehärsbeväringa

Den motsträvige brudgummen

The reluctant bridegroom

De klädde en brud i bröllopsskrud
I kväden väl, om I kunnen.
Då hälsade brudgummen hem till sin brud:
"Jag vill inte vara brudgumme."

Och när som de kommo till kyrkogård,
I kväden väl, om I kunnen.
Två honom ledde, den tredje drev på,
För han ej vill vara brudgumme.

Och när som de kommo till på kyrkohall,
I kväden väl, om I kunnen.
Det hördes så grannt, hur den stackar'n han gnall:
"Jag vill inte vara brudgumme."

Och när som de kommo i kyrkodörr,
I kväden väl, om I kunnen.
Så skrek han långt värre än han gjorde förr:
"Jag vill inte vara brudgumme."

Och när som de kommo i kyrkan fram,
I kväden väl, om I kunnen.
Så ynkade honom båd' kvinnna och man,
För han skulle vara brudgumme.

Men fram kom prästen med boken i hand.
I kväden väl, om I kunnen.
"Nu är hon din hustru och du hennes man,
Nu slipper du vara brudgumme."

Och brudgummen tog sin brud i famn.
I kväden väl, om I kunnen.
"Nå, Gud vare lov, nu är jag din man,
Nu slipper jag vara brudgumme."

Jödde i Göljaryd

E´ visa vill jag sjonga

A song I will sing

E´ visa vill ja sjonga
Den handlar om min lella vän,
Han är från mig bortfaren,
Han kommer snart igen,
Ja bort-, ja bort-, ja borta är min lella vän,
Han är så röd om kinderna,
Han är min lella vän.

Hur roli´t är det icke
Att ta´ sin lelle vän i famn,
Och se sig vidt omfaren
Uti ett annat land.
Ja föj-, ja föj-, ja föjlarna i skogarna,
De sjöngo om trolövelse
En härli´ fröjdesång.

Men mamma hon är lessen,
För ja´ te´ lella vännen går,
Men ho´ har gjort de´ samma
I sina onga år.
Ja, lika gla´ så gångar ja´ te´ vännen min,
När aftonsola sänker sig
På himmelen den blå.

Å far min han ä´ vrede,
För ja´ sa´ gefta mej i år,
Men dröjer ja´ te´ våra
En annan vän ja´ får.
Ja´ dröj-, ja´ dröj-, ja dröja kan ännu nåra år,
För ja´ ä´ bara nitton år,
De´ fyller ja´ i vår.

Å löster er te´ veta,
Vem denna visa dektat har,
Så ä´ de´ en sjöfarande,
Som ifrån Smålan´ var.
Ja Små-, ja Små-, ja Smålan´, där mamsellerna
Spaserande på kvällarna,
Spaserande på bal.

Jödde i Göljaryd
Alternate title: Smålandsvisan

Hustrua mi

My wife

Ja' feck me e' hustru, å ho' hette Sara,
Plottan, plottan, fallirallirara.
E' illbatti' käring dä månde dä vara.
Plottan, plottan, fallirallirrej.

Så skar ja, me en karbas, å dä va' på månda'n,
Så la' ja'n i blöt, å dä va' på tisdä'n.

Så börja' ja' å begagna'n, å dä va' på onsdä'n,
Så do' dä eländi'a kräket på torsdä'n.

A klockarn, den ga' ja' en korf å e' kringla,
För dä att han s'ulle bå' sjonga å ringa.

Å prästen, den ga' ja' e' ko å e' kviga,
För dä att han s'ulle begrafva å — tiga.

Å bra gjorde Blacken, han, som dro'na,
Plottan, plottan, fallirallirara.
Men bätter dä gjor'e lä den, som to'na,
Plottan, plottan, fallirallirrej.

Jödde i Göljaryd

My wife

I got myself a wife, and her name it was Sara,
an ill-tempered witch if ever there was one.

I carved myself a cane, and that was on Monday.
I left it to soak in varnish, and that was on Tuesday.

Then I set to work, and that was on Wednesday,
and the miserable creature she died then on Thursday.

And the sexton I gave a sausage and pretzel,
so that he would both sing and ring the bells.

And the pastor I gave a cow and calf,
so that he would bury her and — keep quiet.

And Blacken did well, he who brought her (to the cemetery),
but better did the one who took her (to the Devil).

Jödde i Göljaryd
Literal translation

I ungdomens blomma

In the flower of youth

I ungdomens blomma ja´ satte så huldt
Min tro te´ en gosse så skön,
Men han utå falskhet i hjärtat va´ full.
Af Gud får han en gång si´ lön.

Ve´ tjugo års ålder försköten ja´ blef
Å vännen ja´ hållde så kär,
Ja´ tänkte då genast att skrifva ett bref,
Men tårarna hindra´ mig jämt.

Du aldrig mig älskat, fast du har så sagt.
Du talte blott falskhet till mig.
E´ börda så tong på mett hjärta du lagt,
Men gärna ja´ bär den för dig.

Nu finnes ej mera på jorden en vän,
Som här nu kan skänka mig tröst.
Då du hade mod te´ att glömma bort mig,
Då brast utå ångest mett bröst.

En brennande kärlek, som tändes hos mig,
Som ännu i hjärtat fens kvar,
Men fastän ja´ ä´ försköten å´ dig,
En vän uti himlen ja´ har.

Nu slutar ja´ skrifva, ja´ kan icke mer,
Ty kanske ja´ gör dig besvär.
På resan nu möjligen stadder du är
Te vännen, du håller så kär.

Ja´ själf utå hjärtat har sagt dessa ord,
Som här uppå papperet står.
Du har varit mi´ löcka, du har varit min skatt.
Ja´ aldrig dig bortglömma kan.

Jödde i Göljaryd

I Småland

Där ä' dä' så gutt, gutt, gutt

I Småland där ä' dä' så gutt, gutt, gutt,
Å allt kan en få dg en plutt, plutt, plutt
Å inget annat lann
En oppvisa kan,
Där en har dä' så ljufligt och gutt, gutt, gutt.

Å si böner dä' ha de så rika som fä.
Å pengar de få för potater å sä'.
Å kalfvar å kor.
Å ankor och sor.
Å dä' gur i pluntan si gutt, gutt, gutt.

Å prästen han ä' då så stinner si så.
Å länsman så tjock, så han inte kan gå,
Å klockarefar
Å alltid så gla'r,
Å sjonger, så dä' gör så gutt, gutt, gutt.

Kalasa dä' kan de som herrskapsfolk,
Å äta sä käften ä' fuller å mjölk.
Å pankakamos,
Å lutfisk å sås,
Å dä' gör i magen så gutt, gutt, gutt.

Å super dä' gör de hvarendaste da',
Bå' gubben å gumman kan snapsarna ta'
Å blir en då full,
Så bär dä' omkull,
Å dä' gör i hjärtat så gutt, gutt, gutt.

Å flickor dä' ha de så rö'a som bär
Med kili'a armar å smånätta fär,
Å söta som sylt,
En tar dom om truten,
Å dä' gör i hjärtat så gutt, gutt, gutt.

Men pussa dom dä' går då allri där an,
För då spotta å sparka de värre än skam,
För Petters Lars Pär
Fick nog kännas vär,
Men tyckte ändå det va' gutt, gutt, gutt.

För si Lotta hon spottade midt i hans trut,
Å ba'an att veta en syndi'er hut.
Men hur dä allt gick,
Så Lotta han fick;
Då tyckte allt Pär, dä' va' gutt, gutt, gutt.

Jödde i Göljaryd

In Småland

The living is good, good, good

In Småland the living is good, good, good,
you drink a little something with your food, food, food,
now tell me if you can
if there's another land
where life is just as pleasant and so good, good, good.

The farmers in Småland they do very well
by raising potatoes and barley to sell,
and heifers and cows,
and poultry and sows,
which helps fill their bottles up so good, good, good.

So fat is the pastor he barely can talk,
the sheriff is so fat that he can hardly walk,
the sexton so dear
is full of good cheer,
he sings and the people feel so good, good, good.

They're eating and drinking just like gentry folk
they fill up with milk until they nearly croak
the lutfisk and ham
and pancakes with jam
are making their bellies feel so good, good, good.

Some serious drinking they do every day,
the mister and missus can put it away,
if tipsy they get,
they fall into bed
and that does their hearts a lot of good, good, good.

Jödde i Göljaryd

English translation: Anne-Charlotte Harvey, adapted

Jag gick mig ut en sommerdag

I went out one summer day

Jag gick mig ut en sommardag
I gröna lunden mötte jag
En flicka som var mycket skön,
Hennes make finns ej här

Trallali trallallalalla,
Trallali trallallalalla,
Trallali trallallalalla,
Trallallala.

Vi satte oss i lunden ner
vi sprakade om kärleken.
Å vill du bli min lella vän,
Så blir ja din igen.

Förlovningsringen ja dej ger,
Låt se du ständigt på den ser,
Förglöm mig ej min lella vän.
Ja ska aldrig glömma dig.

Om åtta dar, kan du ge svar
Se'n du frågat har din mor å far.
För ä dä säkert viljan din
Tror jag säkert du blir min.

När åtta dar förgångna var,
Hade flickan fått sej en annan kar'.
Hon skrev mej då ett avskedsbrev,
Ja bleknade därve.

Min sorg va stor då kan i tro,
Jag varken dag eller natt fick ro.
Jag gick min väg fast den va lång
Ja gick den dagen lång.

Ajöss min far, ajöss min mor.
Ajöss min syster, ajöss min bror.
Nu reser ja te främmande land
Kommer aldrig mer igen.

Jödde i Göljaryd

I went out one summer day

I went out one summer day,
in the green grove I met
a girl so very lovely,
whose likes I'd never seen.

Trallalee trallallalalla,
Trallalee trallallalalla,
Trallalee trallallalalla,
Trallallala.

We sat down in the grove
and spoke of love,
and if you'll be my darling,
I'll be yours in turn.

The engagement ring I gave you,
may it remind you of me,
don't forget me, my dear,
I'll never forget you.

In eight days you can give me an answer
after you've asked your mother and father,
for when you're certain of your choice,
I know that you'll be mine.

But when eight days had come and gone,
the girl had found somebody else,
she wrote me a letter of farewell,
which caused me to turn pale.

My sorrow was great, of that be sure,
And day and night I found no peace
The path I walked upon was long
I walked the whole day long.

Goodbye my father and mother,
goodbye my sister and brother,
I'm traveling to a foreign land
and never shall return.

Jödde i Göljaryd
Literal translation

Jag såg åt öster, jag såg åt väster

I looked to the east, I looked to the west

Jag såg åt öster, jag såg åt väster,
Jag såg åt söder och jag såg åt nord,
Men inte såg jag den lilla vännen,
Den lilla vännen, som jag såg i fjor.

Jag har ett äpple uti min lomme,
De ska´ jag gömma till min lilla vän,
Men visste jag, att hon inte komme,
Så skulle jag äta opp mitt äpple själv.

Trenne flickor dem har jag älskat,
Men aldrig ska´ jag då älska fler.
Den ena för nöjes skull, den andra för roskull,
Den tredje ska´ bli min käreasta.

Jag tror jag ledsnar, jag tror jag tröttnar,
Jag tror jag övergiver alltihop.
Men får jag brännevin, så blir jag glader,
Då ska´ jag roga er allihop.

Nu har jag övergivit supa brännevin,
Nu har jag övergivit spela kort,
Nu har jag friat till en rasker gräbba,
Det var likaste, som jag har gjort.

Jag såg åt öster, jag såg åt väster,
Jag såg åt söder och jag såg åt nord,
Men inte såg jag den lilla vännen,
Den lilla vännen, som jag såg i fjor.

Jödde i Göljaryd

Nu står jag på min resa

Now I am setting out

Nu står jag på min resa och skall fara,
Och gud vet, när jag kommer igen.
Farväl alla gossar så rara
Och farväl min utvaldaste vän!
Visst kan det vara mycket svårt ändå
Att du och jag, min vän, skall skiljas åt.
Men det är min innerliga längtan,
Att vi träffas hos gud i himmelen.

Men, om jag hade vingar som en duva,
Som en duva i skogen så grön,
Så skulle jag mig skynda att flyga,
Flyga bort till min lille vän så skön.
Och ack, om jag hade mig en vän,
Så vacker som liljan i grön äng,
Hvad nöje kunde större väl vara,
Ån att lefva förnöjder med den!

Men säg mig din uppriktiga mening,
Om du ämnar att taga mig till vän
Eller om du ämnar mig att öfvergiva,
Se, då lönar nog gud dig igen!
En fattiger flicka jag är,
Men ett uppriktigt hjärta jag bär.
En flicka är så snarligen bedragen
Af den gosse, som hon håller kär.

Nu står jag på min resa och skall fara,
Och gud vet, när jag kommer igen.
Farväl alla gossar så rara
Och farväl min utvaldaste vän!
Det faller mig så tungt och så svårt,
Att du och jag, min vän, skall skiljas åt.
Men det kan ingen människa hjälpa;
Denna tiden, den går ju så fort.

Now I am setting out

Now I am setting out upon my journey,
and God knows, when I'll come back again.
Farewell all you boys so kind and gentle,
and farewell to my one special friend.

It certainly for me is very hard
that you and I, my friend, should have to part,
but from this day I fervently am longing
that in heaven together we will be.

If only I had wings like a dove has,
like a dove in the forest of green,
then I would take to flight in a hurry
flying off to my darling so sweet.
Oh, how I wish I had myself a friend
as lovely as the lily in the glen.
No greater joy could ever I be knowing
than to live in contentment with him.

Please tell me what is your sincere intention,
are you planning to make me your friend.
Or do you plan to leave me abandoned,
for God surely will punish you then.
I am a poor and lowly girl, you see,
but have a heart full of sincerity.
A girl may quickly find herself forsaken
by the boy that she loves faithfully.

Now I am setting out upon my journey,
and God knows, when I'll come back again.
Farewell all you boys so kind and gentle,
and farewell to my one special friend.
It feels like such a heavy load to bear
that you remain, my friend, and I go there.
But no one is to blame for what has happened,
and the time passes by all too soon.

Swedish emigrant song
English translation: Paul F. Anderson

Sju år de var förgångna

Seven years had gone by

Sju år de var förgångna, se'n vi skådade vårt land
Och den vackraste flicka, som jag omnämna kan.
Där stodo härliga fjällar under himmelen den blå.
Och det grönskar i vårt fädernesland.

Vi seglade en afton för en förliger vind,
Se'n kom där ett skepp för en stark bidevind.
Akter på halfdäcket stod en flicka, som var skön,
Hon var skön, ja, hon var däjelig och skön.

Jag skådade den flickan med förtjusande behag,
Mina ögon förändrades hvarendaste en dag.
Jag kan ej henne glömma, om det kostar så mitt lif,
För hon är skön, ja hon är däjelig och skön.

Så kastade jag mig ibland böljorna de blå,
För att jag ombord uppå skeppet komma må;
Så lyckades det mig uti fallrepstrappan få,
Att ombord uppå skeppet komma må.

Så hälsade hon mig: »hvarifrån kommer du,
Du, som kommer ifrån böljorna och upptages nu?»
»Jag föll väl ifrån bramrån, när seglen gjordes fast,
Och jag föll ibland böljorna med hast.»

Så seglade vi se'n uti månaderna ni',
Förrän vi te slut vårt fosterland fick si.
Jag gick till flickans fader och bad mig att få lof
Att få ega hans dotter till gemål.

Ändteligen svara' han mig dessa ljufva ord:
»Är du en redlig sjöman, visst är du henne värd
Och Gud han må välsigna er i alla edra da'r,
Och ert bröllop skall firas med stor fröjd.»

Jödde I Göljaryd

Skansvisan

Ja mycket har jag skådat och mycket har jag sett,
O, ja sett,
Och somligt det var bakfram och somligt det var rätt.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Och somligt det var bakfram och somligt det var rätt.

Ja, jag har skådat folk och jag haver skådat fä,
O, ja fä,
Men aldrig förr att mamsäller kan växa uppå träd.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Men aldrig förr att mamsäller kan växa uppå träd.

Det var en ljuvlig sommardag, tre daler hade jag,
Hade jag,
Så gick jag upp till Skansen helt lustelig och glad.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Så gick jag upp till Skansen helt lustelig och glad.

Vad där jag nu beskåda fick gick över min sans,
O, ja sans
Och huvet går som ett kvarnahjul kring, men benen vill till dans.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Och huvet går som ett kvarnahjul kring, men benen vill till dans.

För spelemännen stod och gned, så hjärtat smalt som is,
O, ja is,
Och gräbborna de dansade på mors och mormors vis.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Och gräbborna de dansade på mors och mormors vis.

Och nu så kan jag begripa, hur Karl den tolfte han
O, ja han,
Slog fienden till fota och världen övervann.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Slog fienden till fota och världen övervann.

För hade jag tusen bussar så goda som doktors män,
O, ja män,
Så fore vi till Pultava, det finge vi nog igen.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Så fore vi till Pultava, det finge vi nog igen.

Och Noaks ark han var väl full av allehanda djur,
O, ja djur,
Men här så finns det säkert flere än världen sett förut.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Men här så finns det säkert flere än världen sett förut.

Här har de björnar och vargar, ock kanaljefoglar där går,
O, ja går,
Och här finns gäss så stora, ja nära på som får.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Och här finns gäss så stora, ja nära på som får.

Och, kan I tro, jag såg en katt, som låg i själve sjön,
O, ja sjön,
Och "kisskiss" ropade jag till en, då dök han som en örn.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Och "kisskiss" ropade jag till en, då dök han som en örn.

Där stod på en sten en gubbastut, tvi vare så lik mej han var,
O, ja var,
Jag visste till slut inte riktigt jag, om det var han eller jag.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Jag visste till slut inte riktigt jag, om det var han eller jag.

Så kom jag opp på backen, jag ville se mig om.
Se mig om,
Däroppe fanns ett kyrketorn precis dit jag kom.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Däroppe fanns ett kyrketorn precis dit jag kom.

Då skrek det neder till mej allt neder från en rönn:
O, ja rönn,
"Hahaha, vackra Klara", och jag blev stel på stund.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
"Hahaha, vackra Klara", och jag blev stel på stund.

Då gick jag fram till mamsällen, för det förstod jag att hon var.
O, ja var,
Men hon var alldeles borta, en gröner skata satt där kvar.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Men hon var alldeles borta, en gröner skata satt där kvar.

Så tog jag av mej mössan och bockade som så,
O, ja så,
"jag trodde mamsäll var en fogel, ursäkta mej då".
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
"jag trodde mamsäll var en fogel, ursäkta mej då".

Men se´n tog jag till bena och sprang så skörtena ven
O, ja ven,
Och stannade alls inte, förrän jag var i mitt kvarter.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Och stannade alls inte, förrän jag var i mitt kvarter.

Och det så får jag säga Er, I som vill höra på,
O, ja på,
Nog kan den doktorn trolla, det kan I lita på.
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Nog kan den doktorn trolla, det kan I lita på.

För är det inte trolleri, så vill jag bli en nors,
O, ja nors,
Men gå och titta själva, ja bara om I törs
Fallilallala, fallilallala, fallilallalallalej,
Men gå och titta själva, ja bara om I törs

Jödde i Göljaryd

Elektris

Electricity

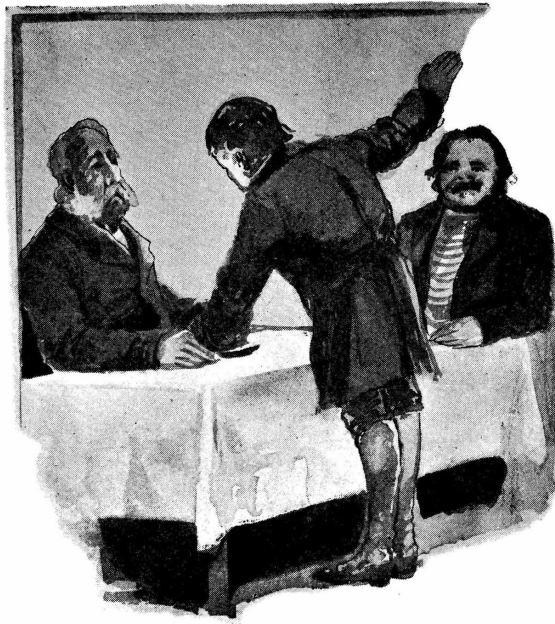
-Vet I hva´ elektris ä´ för nåt? Jo, ja´ läste nulien i ena tidning, att om en struiker en katt öfver rögggen, så blir det elektris, stod det. När ja´ kom hem, så sa´e ja´ te pojken min, Anners: "Hör du Anners, sa´e ja´, du lär allt hit mä katten du, sa´e ja´, för här s´a bli elektris, sa´e ja´." Ja, pojken, han kom mä kattarackarn, han. Och ja´ te å skubba å gno, det värsta ja´ rådde, men det var lögn, att der blef no´en elektris. Då kasta´ ja´ å me rocken å förskinnet å spände katten emella´ bena å te å skrubba å gno, så lötampa å skinnflanka rak om´en, men det var lögn, der ble´ ingen elektris. Ja, sena har ja´ läst i ena tidning, att det s´a va´ ångmaskin te, men det får ja´ då sä´ för min del, att skam s´ulle lä va´ katt då läll, om en s´a strukas mä ångmaskin, för nog i helsingland gnodde ja´ hönöm teräckeli´t, det vet ja´ det.

Jödde i Göljaryd

Den ärlige och lydige betjänten.

Det var en gång en harrakär, som aldrig kunde läta bli å slå på stort. Och fast det hade gått alldeles ut se' för honom, så satt kaxen i honom i alla fulla fall. Fast han knappast hade en smula i huset, så geck han ändå å skröt öfver, att han aldrig hade mindre än tre rätter mat på bordet. Och det kan ja' då hålla med honom om, för när ja' var där härom sistens, så hade han då fat och sked och vassvälling, det såg jag då, men någonting annat såg jag inte te.

Och, denderinge harren, han bara geck der å ackade se å ojade se, för att han aldrig kunde få en riktigt ärlig och lydig betjänt. Men så feck han en gång en, som var både ärlig och lydig, som I ska' få höra.

Jo, si det var på det viset, att det kom främmande till harrakärn, å då sa han te betjänten:

— Ta' hit en salvet!

— Det fins här ingen, sa' betjänten, för han var så gönoma ärli'er så.

Då tog harren betjänten med sej ut i farsta' och så sa' han till honom:

— Din dumbom der, du kunde lä begripa, att du s'ulle sagt, att han ligger i tvätten.

— Jaså; ja, nästa gång s'a ja' säja så, sa' betjänten.

Om en tjug så sa'e harren:

— Sätt fram osten!

— Osten? Han ligger i tvätten, sa'e betjänten, för han va' så gönoma lydi'er så.

— Din förhårdade stolle, kan du inte begripa, att du s'ulle ha sagt, att den har råttorna ätit opp.

— Jovisst jo. Ja, det s'a ja' allt komma ihåg till härnäst.

Så rätt hvad det var, så ropade harren te betjänten:

— Hit med en potell vin!

— Den har råttorna ätit opp, sa' betjänten, för han var så gönoma ärli'er och lydi'er så.

Men nu ble' harren så illa befängder, så han fick ut sin betjänt för tredje gången, och der gaf han honom en torfvare, så han höll på å stå på hufve', och så sa' han:

— Ä' du så illa dummer, din förjordade drummel, så att du inte kan begripa, att du s'ulle ha sagt så här: den korkade ja' så den sprack, din drummel!

— Jaså, orschäkta, det s'a ja' nog komma ihåg till härnäst, sa' betjänten.

Och nog hade harren god lust allti' te å befalla fram mer, som inte fans der i huset, men han var så illa rädder, för att hans betjänt, som var så gönoma ärli'er och lydi'er, s'ulle förjumpa se igen, så han sa' te honom:

— Säj till min hushållerska, att hon kommer in, sa' han.

— Den korkade ja', så den sprack, din drummel, sa' betjänten, för han var så gönoma ärli'er så, å lydi'er ville han va' me, kan veta.

Men efter den da'n, så ha' harrakärn bedt vår harre bevara se för betjänter, som var så gönoma ärliga och lydiga.

Han söm höll kongen mä potater.

Söm I kanske hört talas om så va' kongen nere å hälsade på landshöfdingens häromsistens. Och då råkte ja' liksom te å bli bekanter med Konglia Majestät ve det derninga tillfället.

Si ja' ä' för resten så hemmavan hos landshöfdingens, så när ja' kommer dit, så ä' ja' ackurat söm ja' vore hemma der, och det är därför s'a ja' sä' er, att ja' änna se'n han köm hit ner, har hållet hönom mä ätepotater.

Ja' träffade lä inte kongen själfver, när han va' dernere, för ja' va' förstås inte i sta'n då, men landshöfdingens betjänt har talt om hvart evi'a ord för me; han har lä bäst re'a på'et, för han satt ju ve samma bord.

Jo, söm sagdt, kongen va' der, å då frågte landshöfdingen, ess han inte kunde få bju' på lite' medda. Jo tack, sa' kongen. Och just söm de va' i färe mä å s'ulle läsa te maten, så feck kongen se potatetatet. Och han slo' landshöfdingen på axla å sa'e:

— Hör du, hva katsingen har du fått de härninge potaterna ifrå?

— Joo, schvara' den anre, dom har ja' köpt utå fjärdingsmans Andrias i Hultet. Han har hållit me mä potater, alltse'n ja' köm hit. De kallar honom fjärdingsmans Andrias, för far hans va' fjärdingsman, annars heter han Andrias Olsson.

— Andrias Olsson i Hultet, sa' kongen då, lät me si, det måtte va' samme kär, söm har ett mål ligga'ne öppe hos me. Kära hjärtans, hönom känner ja' möe väl. All'ri kunne ja' lä tro, när ja' kurga igönom hans doklamente, att han hade så go'a potater.

Men tänk er tocken kär i alla fall te å ha gött minne! Bara han feck höra mett namn, så köm han ihöj mett mål. Si ja' ble stämder för ett par år sen utå' Jonte i Ferberg för en affärd — ja, det angår er för resten inte, hva' det va' för en affärd. Men ja' förlorte ve bå' häradsrätten och i höfrätten. Så geck ja' te kongs, å ja' tänkte söm så: det s'a lä fennas nöen smula reson hos hönom te minstingens, när de anre abbekaterna inte förstår se på hva' lag å rätt ä'. Men all'ri kunne ja' lä tro, att ja' s'ulle få så möe mä kongen å göra.

Jo, söm sagdt va', kongen han slo' se ner ve patatefatet å satte i se hvar eveli e, å han to' inte så möe söm en bröbit te, han bara strök lite smör på dom.

— Vet du, sa'e han så te landshöfdingen, om ja' bjö'e mett röaste gull, så ä' inte ja' go' te å få e' skäppa tockna potater i Stöckhölm, sa'e han.

— Ja, så tar fjärdingsmans Andrias tre daler mer på tunna än aent fölk, sa' landshöfdingen.

— Ja, de ä' de ta me tjuften vär mä, tötte kongen. Och hälsa nu fjärdingsmans Andrias frå' me, sa' han sen, att han så fort se göra låter tar å skeckar öpp en två'l tre tönner te me te Stöckhölm, sa' han. Dom s'a ja' ha te venterpotater te me å dröttninga, sa' han. De anre får äta utå dom vi har nu, men du

kan sä hönöm, att når de har trutet, så kan han få leverantera ätepotater te öss allihop, om han inte blir för dyr på varan förstås. Och hälsa'n å säg för resten, att ja' skrifver hvarken på eller skeckar tebaka hans doklamente, förrän ja' fått potaterna ifrå' hönöm.

Det va' lä klart som korfvaspa, att ja' inte lät sä' me detdera två gånger inte. Så ja' hade käringa mi' te ä sy sex stöcken sping-spångane nya pösar — det s'ulle gå e' halftunna i hvar — och ja' öste i tre tunner å la'e ändå en bra dask öfver i hvar pöse — det gör lä allti' gödt i nöra rynka, tänkte ja' — å öfverst i de ena pösen la'e ja' in nöna ra'er skreftali't å i dom sa'e ja' Kongli Majestät, att det vesst inte bråskade mä betalninga, eftersöm vi ändå hade anra affärder oss emellan. Men si pösarne de ä', som Kongli Majestät sir, nya, å mor ä' så rädder,

att de s'a bli ihopblannade mä hans egna, så det är bäst, att han tar å skickar hem dom mä detsamma, skref ja'.

Det har lä gått ett bete, sen ja' skecka' i väg potatera, men han har lä möe å tänka på, förstås. I alla fall s'a han lä inte kunna låta bli å tänka på mett mål hvarevi'e gång, han får ögena på potatetatet, så nog kömmer han att klarera papperna åt me allti'. Och då sa' Jonte i Ferberg å hans abbekater få si, hva' det vell sä' å processa mä en, söm håller Konglig Majestät mä ätepotater.

När Stina-Lisa hade tandvärk.

Dä va' ett rent elände derhemma för en två'l tre år se'n, då Stina-Lisa hade den förskräckeli'e tannavärken. Pinades gjorde hon grufveli't, dä ä' säkert. Men hva' tror I ja' gjorde då? Allting va' i olag åt'na, å ho' bara påstog, att ja' va' otjänlier te å bo i lag mä'na. Dä gjor'e me möe ondt om'na, men dä va i alla fall dä sannaste hon kunne sä', för ja kan inte neka te, att inte ja' för min del töckte presist däsamma hva' henne anbelanganes, vell sä.

Vi försökte allt möjeli't förstår se, men ingenting hjälpte. Te en början köpte ja' ett helt dösen voltakors å hängde på'na fram å bak, så ho' så' ut actierat som en armeral. Dä hjälpte förstår se inte ett vetante vars. Å då la'e ja' e' bekhätta på hufvet å halsen på'na, för bek dä ä' just dä som drar, som I vet. Ja' tänkte dä sulle dra ondska ur krummelunsen på'na. Men all illakhet som beket drog opp, så vände den se mot me. Dä va inte så lite' utå' den vara, kan I begripa, för skinnets geck sönnar å hårtesta lossna mä rötterna å öfverallt, der beket hade legat på, såg ho' ut som om ho' hade haft skoskaf

Så hade ja' ingenting aent å ta' te än ja' börja på te å trolla dä lella ja' begrep å vesste. Ja' brände å krut unner näsa på'na å stöpte bly öfver hufvet på'na. Ja, ja' trädde te å mä en röhet järntenn emellan tännerna på'na å derte läste ja' e' bön tre gånger baklänges. Men alltihop dä därna gjor'e inte ett kofärn.

Jaså, tänkte ja', då får vi väl ta te å doktorera ett grännane för hva' som anbelangar beträffenheta mä sjukdomar hos bå folk å fä, så ä' ja' inte så värst bortkommen, så att ja' smorde ihop lite ampramosis utå räfister å höfvelsträck å orsten å kademumma å förtisken. Men dä bekom'na inte ett grännane, anbelanganes värken, te sä'anes, för ho' bara sputta' å fräste å ble' allt illackare å illackare mot me.

Så så, tänkte ja', här ä ingenting aent å göra än te å få tannarackarn utdra'en, så ja' la'e i väg efter Schvante i Skarselt — han kan dra ut dom, som I vet, om de te å mä har rötter som bena på gamla skomakarestolar — å han hängde redskapslåda på axla å så ga' vi oss i väg hem te mett gnällspäll, den stackarn.

Men si, dä va lögn te å få Stina-Lisa te å gapa så pass, så han kunne få in hoftånga. Ve anra tellfällen, om dä s'ulle gälla te å stoppa in korf å palt å hvettebullar å tocket, ja', eller te å lexa på me nåengang, när ja' gjort'na emot, ja, då har ho inga dåli'er sprecka i trynet, men den gången va' dä' ogörli't. I sa' för-

stås inte inbilla er, att Schvante ble' könfyser för en tocken baggatelj. Nä, ett långt stöcke derifrå. Han smusslade te ene i pennasyl å se'n gjor'e han nönna abravinker åt me, tess ja' kom unnerfunn mä hans kvecka mening.

Ja' stälde me bakom Stina-Lisa, ja', för te å hålla i hufve't på'na, å när Schvente va' färi mä tånga, så blinka han ett slag åt me' å ja' rände in sylen så långer han va lite neranföör röggen på'na. Men i dä'samma skrek Stina-Lisa te ett hojane å gapade, så att en kunne ha kört in mä bå' hästar å vagn. Å Schvente va' inte den, söm försinka se mä tånga inte, för inna ja' veste or'et å, så hade han tanna ute, å dä geck så behändi't, så ho' to mä se två kamrater i samma paschas.

— Dä va' allt svenske klämnen i dä taget, sa' Schvente te me.

Stina-Lisa schvemlade förstår se, men när ja' hållt öfver'na ett par skoper vatten, så köm ho' se igen å sa':

— Dä va' me en fuling te å ha långa rötter. Ja' tror de räckte hallvägs te hasena på me.

— Jojo, dä va' te å känna, när ho ryckte se lös, tötte Schvente.

Så velle ho' si tanna, men då sa' Schvente, att dä s'ulle ho' inte bry se mä, för om ho' köm te å titta på åbäket så s'ulle ho' bli ihjälskrämdet. Dä va' kräfte å longsot å kolera å alla möjeli'a åkommer kring rötterna på'na, sa han.

— Dä ä' dä inte te å unra på, att dä ble' ett så förgrömmadt håll efter otäcka, sa' Stina-Lisa. Dä ä' rakt som e' jorpärnagrop i munnen på me, tötte ho.

Så när ja' langa fram pungen å s'ulle fräja, hva' ja' va' sköldi' Schvente, så drog han te mä en tolfskelling. Dä va' hans pris e' gång för alla, sa' han, å dä kan en då inte säja ä' hutfullt, särskelt när en tänker på, att han snodde ut två stycken alldeles gratis.

— Då ä' dä inte te å unra på, att dä ble' ett så förgrömmadt håll efter otäcka, sa' Stina-Lisa. Dä ä' rakt som e' jorpärnagrop i munnen på me, tötte ho.

Så när ja' langa fram pungen å s'ulle fräja, hva' ja' va' sköldi' Schvente, så drog han te mä en tolfskelling. Dä va' hans pris e' gång för alla, sa' han, å dä kan en då inte säja ä' hutfullt, särskelt när en tänker på, att han snodde ut två stycken alldeles gratis.

Den ärlige och lydige betjänten
The honest and obedient servant

Han söm höll kongen mä potater
He who supplied the king with potatoes

Nar Stina-Lisa hade tandvark
When Stina-Lisa had a toothache